

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เถลิงวงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๑

วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง นางศิริพร พรสุทธิชัยพงษ์ จำเลยที่ ๖ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๔/๒๕๒๖ ของ ศาลจังหวัดนนทบุรี ร้องคัดค้านว่าคำพิพากษาศาลฎีกาไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่อาจนำมาใช้ บังคับคดีได้ เพราะเป็นการขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ด้วยกระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือส่งคำร้องของ นางศิริพร พรสุทธิชัยพงษ์ จำเลยที่ ๖ คดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ๑๐๔๔/๒๕๒๖ ของศาลจังหวัดนนทบุรี มายังศาลรัฐธรรมนูญใจความว่า เมื่อปี ๒๕๒๖ นายยัง บรมทองชุ่ม กับพวกรวม ๒ คน ได้เป็นโจทก์ฟ้องผู้ร้องกับพวกรวม ๘ คน เป็นจำเลยโดย กล่าวหาว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ จำเลยทั้งแปดได้ร่วมกันซื้อที่ดินมีโฉนดเนื้อที่ ๑๕๐ ไร่ จากเจ้าของเดิม ในราคาไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ทั้งสองเป็นผู้เช่าทำนาอยู่ก่อนคนละ ๒๕ ไร่ โดยผู้ขายมิได้แจ้งให้ ผู้เช่าทราบก่อนตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ โจทก์ในฐานะผู้เช่านาประสงค์จะ ซื้อที่ดินดังกล่าวคนละ ๒๕ ไร่ จากจำเลย แต่จำเลยทั้งแปดไม่ยอมโอนขายให้โจทก์ ขอให้ศาลบังคับ จำเลยทั้งแปดร่วมกันโอนขายนาแก่โจทก์คนละ ๒๕ ไร่ ในราคาไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท เท่าราคาซื้อขายมา

จำเลยทั้งแปดให้การปฏิเสธต่อผู้คดี

ศาลจังหวัดนนทบุรีพิจารณาแล้ว วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์เคลื่อนคลุมพิพากษายกฟ้องโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ไม่เคลื่อนคลุมพิพากษา ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ให้ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาใหม่ คือคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๕/๒๕๓๑ ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับแรก ศาลจังหวัดนนทบุรี พิพากษาใหม่ว่า ให้จำเลยทั้งแปดโอนขายที่นาให้โจทก์ทั้งสองคนละ ๒๕ ไร่ ในราคาไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท ตามราคา ที่ซื้อมา จำเลยทั้งแปดอุทธรณ์และฎีกา ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาพิพากษายืน คือคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับหลัง

ศาลจังหวัดนนทบุรีได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับแรกและฉบับหลังให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๓๑ และวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ ตามลำดับ คดีถึงที่สุดแล้ว

วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๖ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี สรุปลงใจความสำคัญได้ว่า คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับแรกและฉบับหลัง ผู้พิพากษาศาลฎีกาลงลายมือชื่อใน

คำพิพากษาไม่ครบองค์คณะ ๓ นาย และประธานศาลฎีกาได้บันทึกรับรองว่า ผู้พิพากษาที่มีได้ลงลายมือชื่อในคำพิพากษาได้ลงลายมือชื่อไว้ในต้นร่างคำพิพากษาแล้วซึ่งเป็นการไม่ถูกต้องและมีได้มีข้อความระบุให้ปรากฏไว้ชัดเจนว่า “และมีความเห็นพร้อมด้วยคำพิพากษานั้น” จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๑ วรรคสอง คำพิพากษาศาลฎีกาจึงเป็นโมฆะไม่มีผลตามกฎหมายไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้องได้อีกทั้งยังเป็นการพิจารณาพิพากษาคดีที่ขัดต่อกฎหมาย และมีได้ดำเนินการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๖๔ เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๖

ศาลจังหวัดนนทบุรี จึงส่งคำร้องดังกล่าวของจำเลยที่ ๖ ไปยังกระทรวงยุติธรรมเพื่อส่งศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญได้ประชุมปรึกษาแล้วมีมติให้รับเรื่องตามหนังสือของกระทรวงยุติธรรมไว้ดำเนินการต่อไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๑๐ ด้วยคะแนนเสียง ๑๒ ต่อ ๑ ผู้ทำคำวินิจฉัยเป็นเสียงข้างน้อย จึงทำคำวินิจฉัยในส่วนของตนดังต่อไปนี้

ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าคดีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณา ๒ ประการ คือ

๑. เรื่องตามคำร้องเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ หรือไม่
๒. ศาลรัฐธรรมนูญมีเขตอำนาจที่จะวินิจฉัยเรื่องตามคำร้องของผู้ร้องหรือไม่

ตามปัญหาข้อ ๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคแรก มีความหมายว่า เมื่อมีคดีมาสู่ศาลแล้วหากคู่ความหรือศาลเห็นว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๖ ก็ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวแล้วให้ศาลส่งความเห็นเช่นว่านั้น ตามทางการไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย หากศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ก็เป็นอันใช้บังคับมิได้ และวรรคสาม กล่าวว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญไม่กระทบกระเทือนคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว คดีนี้ผู้ร้องกล่าวอ้างในคำร้องว่าคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับแรกและฉบับหลังซึ่งถึงที่สุดไปแล้วไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ และมาตรา ๑๔๑ ซึ่งอยู่ในลักษณะ ๖ หมวด ๒ ว่าด้วยข้อความและผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่ง โดยเฉพาะมาตรา ๑๔๐ (๒) และมาตรา ๑๔๑ วรรคสอง บัญญัติเกี่ยวกับการทำความเห็นแย้งของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์กับการรับรองคำพิพากษาโดยอธิบดีผู้พิพากษาซึ่งนำมาใช้ในชั้นศาลฎีกาด้วย ตามมาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๔๗ โดยอนุโลม ที่ผู้ร้องกล่าวอ้างในคำร้องว่าบันทึกของประธานศาลฎีกาที่ระบุรับรอง

ในคำพิพากษาว่า ผู้พิพากษาที่มีได้ลงลายมือชื่อในคำพิพากษาได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะดังลงนามไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา ซึ่งไม่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง เพราะตามความหมายของถ้อยคำ เมื่อมีต้นร่างคำพิพากษาก็ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขเป็นร่างคำพิพากษาอีกฉบับหนึ่งแล้วจึงคัดลอกเป็นคำพิพากษาฉบับที่แท้จริง ดังนั้นผู้พิพากษาที่ลงลายมือชื่อในต้นร่าง จึงอาจไม่ได้อยู่ลงลายมือชื่อในร่างคำพิพากษาด้วยร่างคำพิพากษาจึงไม่ใช่ฉบับเดียวกับต้นร่าง เมื่อคัดลอกเปลี่ยนมาเป็นคำพิพากษาฉบับที่แท้จริง ผู้ลงลายมือชื่อในต้นร่างจึงไม่อาจลงชื่อแสดงความเห็นพร้อมด้วยในคำพิพากษาฉบับที่แท้จริงได้ คำพิพากษาฉบับที่แท้จริงจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่อาจใช้บังคับคดีได้ เห็นว่าข้อความดังกล่าวเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นของผู้ร้องโต้แย้งการทำคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ใช้คำว่า ต้นร่างคำพิพากษาในบันทึกรับรองคำพิพากษาของประธานศาลฎีกา ซึ่งเป็นทางปฏิบัติภายในของศาลฎีกาในการทำคำพิพากษาเท่านั้น อีกทั้งที่ผู้ร้องอ้างว่าในบันทึกรับรองของประธานศาลฎีกาไม่ได้มีข้อความระบุว่าผู้พิพากษาที่มีได้ลงลายมือชื่อในคำพิพากษาได้มีความเห็นพร้อมด้วยคำพิพากษานั้น ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ก็เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕๐ (๒) มีข้อความบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ อาจทำความเห็นแย้งได้ ส่วนในศาลฎีกามีได้บัญญัติให้ทำได้ ดังนั้น ผู้พิพากษาในศาลฎีกาจึงไม่อาจทำความเห็นแย้งได้ เมื่อผู้พิพากษาศาลฎีกา ๓ นายลงชื่อครบองค์คณะในต้นร่างคำพิพากษาแล้ว ก็แสดงว่าผู้พิพากษาทั้ง ๓ นายมีความเห็นพร้อมด้วยในคำพิพากษานั้นแล้ว แม้จะมีเหตุทำให้ลงชื่อในคำพิพากษาไม่ครบองค์คณะทั้ง ๓ นาย ในภายหลังก็ตาม ก็ไม่จำเป็นต้องระบุข้อความดังกล่าวไว้ในคำพิพากษาอีก ปราบกว่าก่อนผู้ร้องจะยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว นายประเสริฐ อุดมอมรรรัตน์ จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นจำเลยร่วมกับผู้ร้องคนหนึ่งได้ยกข้อกล่าวอ้างตามคำร้องขึ้นคัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับหลังต่อศาลฎีกาตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๘๕๒/๒๕๕๐ ของศาลฎีกา ระหว่าง นายยัง บรมทองชุ่ม กับพวกรวม ๒ คน โจทก์ นางมัยเอ็ง แซ่ตัน กับพวกรวม ๘ คน จำเลย มาแล้วในคดีดังกล่าวศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ผู้พิพากษาศาลฎีกาอีก ๒ คน ที่ได้ลงนามในต้นร่างคำพิพากษาแล้ว แต่ได้เกษียณอายุราชการไป ๑ คน และย้ายไปดำรงตำแหน่งอื่นอีก ๑ คน ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษาดังบันทึกของประธานศาลฎีกาต่อท้ายคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว การที่องค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา ลงลายมือชื่อไว้ในต้นร่างคำพิพากษาย่อมแสดงแจ้งชัดแล้วว่าองค์คณะดังกล่าวมีความเห็นพร้อมด้วยกับคำพิพากษานั้น เมื่อประธานศาลฎีกาแจ้งเหตุที่ผู้พิพากษาคณะนั้นมีได้ลงลายมือชื่อโดยอ้างถึงการลงลายมือชื่อในต้นร่างคำพิพากษาเป็นสำคัญ จึงเป็นการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕๑ วรรคสอง ถือได้ว่ามีการร่วมปรึกษารับรององค์คณะตามกฎหมายและเป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว” คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจึงเด็ดขาดและเป็นยุติ มีผลผูกพันจำเลยร่วมทุกคนรวมทั้งผู้ร้องด้วย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยที่คดีนี้เป็นเรื่องในชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ที่ผู้ร้องยกเหตุตามคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ โดยอ้างว่าเป็นกรณีที่ศาลยกบทบัญญัติแห่งกฎหมายชั้นบังคับคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๖๔ นั้น เห็นว่ากรณีตามคำร้องเป็นเรื่องที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าศาลฎีกามีได้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในการทำหรือเขียนคำพิพากษาเป็นการขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้องได้ซึ่งเป็นการอ้างว่า ศาลฎีกาได้กระทำการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าบทกฎหมายที่ศาลจะยกขึ้นใช้บังคับคดีมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งศาลจะต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว เพื่อส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยต่อไปตามมาตรา ๒๖๔ วรรคแรก เพราะคดีนี้ศาลฎีกาได้พิพากษาคดีถึงที่สุดไปแล้วไม่มีกรณีที่ศาลจะต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวตามมาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ อีกทั้งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับมาตรานี้ ก็ไม่มีผลกระทบกระเทือนคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ถึงที่สุดไปแล้ว ตามมาตรา ๒๖๔ วรรคสาม เรื่องตามที่ผู้ร้องอ้าง จึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ตามปัญหาข้อ ๒ ที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเพิกถอนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผู้ร้องอ้างว่าขัดต่อกฎหมาย และขอให้วินิจฉัยว่าผู้ร้องกับพวกทั้งแปดคนมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินมีโฉนดที่ซื้อมาเต็มทั้งแปลงเนื้อที่ ๑๕๐ ไร่เศษโดยชอบ กับขอให้มีคำสั่งรื้อ หรือลด หรือเพิกถอนการบังคับคดีนี้ ตามสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องกับพวกที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ ฯลฯ โดยอ้างว่า คดีที่โจทก์ทั้งสองฟ้องผู้ร้องกับพวก ศาลต้องบังคับตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ แล้ว แต่คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับหลังได้พิพากษาให้ผู้ร้องกับพวกแพ้คดีโดยบังคับตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้มีบทบัญญัติให้จัดตั้งศาลต่างๆ แยกเป็น ๔ ระบบคือ ระบบศาลรัฐธรรมนูญ ระบบศาลยุติธรรม ระบบศาลปกครอง และระบบศาลทหาร ศาลแต่ละระบบแยกเป็นอิสระต่างหากจากกันทั้งเขตอำนาจศาลและการบริหารงานด้านธุรการ ดังนั้น ระบบศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่ใช่ศาลสูงสุดของระบบศาลอื่นๆ ศาลรัฐธรรมนูญจะมีเขตอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีเรื่องใดบ้าง ย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญซึ่งให้อำนาจไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเฉพาะที่ให้อำนาจไว้เท่านั้น ไม่มีอำนาจเป็นศาลสูงสุดของประเทศที่จะใช้อำนาจวินิจฉัยชี้ขาดเพื่อแก้ไข กลับหรือยกคำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยของศาลในระบบอื่นๆ อันถึงที่สุดไปแล้วได้ที่ มาตรา ๒๖๔ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ว่า

“คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ในคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาล อันถึงที่สุดไปแล้ว” นั้น มีความหมายเพียงว่าคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่วินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่ศาลจะยกขึ้นใช้บังคับแก่คดี มีข้อความขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ อันเป็นวิธีการควบคุมกฎหมายที่ประกาศใช้บังคับแล้วมิให้มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเท่านั้นที่ใช้ได้ในคดีทั้งปวง แต่ทั้งนี้คำวินิจฉัยดังกล่าวของศาลรัฐธรรมนูญก็ไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลที่ถึงที่สุดไปแล้ว ดังนั้น คู่ความในศาลระบบอื่นที่แพ้คดีจึงไม่มีสิทธิยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือมาตราอื่นใดในรัฐธรรมนูญขึ้นอ้าง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่าคำพิพากษาของศาลอื่นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้เช่นเดียวกัน

คดีนี้ปรากฏว่า ศาลจังหวัดนนทบุรีได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ที่พิพากษาให้ผู้ร้องกับพวกรวม ๘ คน จำเลยแพ้คดี ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจึงถึงที่สุดในปี ๒๕๓๗ อันเป็นระยะเวลาที่อยู่ในระหว่างใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมซึ่งได้ถูกยกเลิกไปเมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบันเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ดังนั้น คำพิพากษาของศาลฎีกาดังกล่าวจึงเด็ดขาดถึงที่สุดไปแล้วตั้งแต่ก่อนประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน ตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ถูกยกเลิกไป ปัญหาว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัยตามมาตรา ๒๐๖ ของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเพราะขณะนั้นยังไม่มีศาลรัฐธรรมนูญ และตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลย หรือผู้ร้องได้ยกบทบัญญัติในพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ หรือพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ขึ้นโต้แย้งคัดค้านว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ศาลที่พิจารณาคดีดังกล่าวจึงไม่ต้องรอการพิจารณาพิพากษาไว้ชั่วคราว เพื่อส่งให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย คำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลยุติธรรมคนละระบบกับศาลรัฐธรรมนูญจึงมีผลเด็ดขาดถึงที่สุดไปแล้ว ตั้งแต่ก่อนประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ผู้ร้องจึงไม่อาจอ้างมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาตามคำร้องได้อีก และคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญก็ไม่มีผลกระทบกระเทือนคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวได้ ผู้ทำคำวินิจฉัยเห็นว่าศาลรัฐธรรมนูญไม่มีเขตอำนาจที่จะรับคำร้องของผู้ร้องไว้ดำเนินการต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่าศาลรัฐธรรมนูญไม่ควรรับเรื่องนี้ไว้ดำเนินการต่อไป

นายปรีชา เถลิมนิชย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ